

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalované ze dne 24. ledna 2013, č. j. 144/13, č. j. 145/13 a č. j. 146/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. února 2014, č. j. 11 A 134/2013 - 26 o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podáním ze dne 11. března 2013 domáhal u Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušení tří rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 24. ledna 2013 a vrácení žádosti žalobce k dalšímu řízení. Z textu žaloby soud dovodil, že žalobce požádal Českou advokátní komoru o určení advokáta celkem v šesti řízeních, kde je zastoupení povinné, přičemž této žádosti žalovaná ve třech případech nevyhověla a tato tři rozhodnutí žalobce napadl. Usnesením ze dne 18. března 2013, č. j. 10 Na 23/2003 - 2 postoupil Krajský soud v Českých Budějovicích podání žalobce Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) jako soudu věcně a místně příslušnému podle ustanovení § 7 odst. 1, 2 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Žalobce spolu s podáním žaloby nezaplatil soudní poplatek a když jej k tomu městský soud vyzval, soudní poplatek v určené desetidenní lhůtě nezaplatil ani nepožádal o osvobození od soudních poplatků. Jedinou reakcí žalobce na výzvu soudu bylo podání, v němž namítl podjatost všech soudců příslušného senátu (o námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 11. listopadu 2013, č. j. Nao 70/2013 - 6 tak, že členové senátu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci). S ohledem na skutečnost, že žalobce v uvedené lhůtě ani později soudní poplatek neuhradil, městský soud v návěti označeným usnesením zastavil řízení.

[3] Proti uvedenému usnesení městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 8. března 2014, jíž se domáhá jeho zrušení. V textu kasační stížnosti stěžovatel způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu městského soudu nejrůznější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu městského soudu. Z celkem dvaadvaceti kasačních námitek, lze-li je tak označit, je možné identifikovat – kromě obecného nesouhlasu se zastavením řízení – námitku, že městský soud v napadeném usnesení směšuje různá podání stěžovatele a nedostatečně identifikuje napadená rozhodnutí (nevyužívá např. stěžovatelovu vlastní spisovou značku). Dále měl městský soud stěžovateli adresovat výzvu, aby požádal o osvobození od soudních poplatků namísto výzvy k zaplacení, neboť je mu známo, že stěžovatel je nemajetný. Stanovená lhůta je nepřiměřená. Navíc městský soud měl správně žalobu odmítnout pro nedoplnění náležitostí, k jejichž doplnění stěžovatele vyzval usnesením na č. 1. 15. Stěžovatel taktéž poukázal na to, že jeho žalobě v obdobné věci městský soud vyhověl rozsudkem ze dne 2. července 2013, č. j. 11 A 11/2012 - 25.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. března 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. června 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 7. dubna 2014 celkem 1052 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2013, č. j. 8 As 130/2012 - 10, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[5] Stěžovatel vytkl městskému soudu především nesprávný postup v řízení, neuvedl však námitky, kterými by se snažil vyvrátit rozhodný závěr městského soudu, že řízení muselo být pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno. Městský soud v usnesení ze dne 24. září 2013, č. j. 11 A 134/2013 - 14 náležitě poučil stěžovatele o možnosti požádat o osvobození od soudního poplatku. Lhůta, kterou mu k zaplacení soudního poplatku stanovil, se jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako přiměřená, a to i s ohledem na to, že podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost podáním žaloby. Také způsob identifikace napadeného rozhodnutí (resp. stěžovatelovy žaloby) považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke znění této žaloby za dostatečný – městský soud, stejně jako stěžovatel v té části své žaloby, kterou nazval „Návrh na vydání rozsudku“, identifikuje napadená tři rozhodnutí žalované (společným) dnem jejich vydání. Konečně není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jak by se mohla stěžovatelových práv dotknout okolnost, že vedle důvodu pro zastavení řízení zde existoval podle stěžovatelova názoru též důvod pro odmítnutí jeho žaloby. Vzhledem ke skutečnosti, že k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, ani později, nedošlo, postupoval městský soud tak, jak mu ukládá § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

[6] Nejvyšší správní soud podotýká, že nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou

hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. října 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[7] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. listopadu 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. listopadu 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. října 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. října 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[8] Stejně jako v nyní posuzované věci opakovaně rozhodoval i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. února 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. června 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. června 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. října 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti stěžovatele proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. června 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. listopadu 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. října 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. října 2013).

[9] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. listopadu 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. prosince 2010, č. j. 4 As 38/2010 - 43.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. dubna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu